

Ligningsregler kan fastsættes ved kongelig Anordning, føler sig forpligtet til at overholde Overenskomsten af 10. August 1917. Hvis den højtærede Indenrigsminister vil svare bekræftende derpaa, har jeg ingen som helst Indvendinger at gøre mod § 1 i Lovforslaget, og jeg skal yderligere sige, at jeg anser det for upaakrævet, at Lovforslaget henvises til et Udvalg.

I Lovforslagets § 2 bestemmes det, at Land og By skal være repræsenterede i det fælles Amsraad efter Folketal i Henhold til den sidste almindelige Folketælling før Valgets Foretagelse. Uagtet det bestaaende Amsraad ikke kan siges helt at være Udtryk for Forholdet mellem Købstæder og Land, hvad Folketal angaar, anser jeg det dog for givet, at der ikke udskrives nyt Valg til Amsraadet, men at de nye Regler først kommer til at gælde, naar den nuværende Valgperiode for Amsraadene er udløbet. Oprindeligt var Købstæderne slet ikke repræsenterede i Bornholms Amsraad. Først efter 1860 blev der indvalgt 2 Repræsentanter for Købstæderne. Senere blev dette Tal forhøjet til 3, og Tallet er yderligere forandret. Jeg haaber, det maa lykkes Indenrigsministeren at finde Regler, hvorefter Land og By virkelig bliver repræsenteret efter Folketal i det fælles Amsraad.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling uden Udvalg i dette høje Ting.

Kofoed: Jeg kan slutte mig til de to ærede foregaaende Taleres Anbefaling af Lovforslagets Vedtagelse uændret og uden Udvalgsbehandling.

Som den højtærede Indenrigsminister gjorde Rede for ved Lovforslagets Fremsettelse, er det den eventuelle Lovs Opgave at danne Grundlaget for det fortsatte amtskommunale Fællesskab mellem Landkommunerne og Købstæderne paa Bornholm. Jeg ved meget vel, at der er enkelte Købstadrepræsentanter og ogsaa enkelte Landrepræsentanter paa Bornholm, som under Forhandlingerne har udtalt sig for, at man paa Bornholm meget vel kunde ordne sig paa det samme Grundlag som i det øvrige Land med en Amtskommune, der omfattede Landkommunerne, og med Købstæderne staaende frit, men jeg tror at være i Overensstemmelse med det alt overvejende Flertal af Bornholms Befolkning, naar jeg siger, at Stemningen er for, at Fællesskabet ikke skal ophøre. Det er ikke alene, fordi dette Fællesskab

har historisk Hævd. Det har det i høj Grad, idet det har eksisteret siden 1741. Siden da har der været en Amtsrepartitionsfond, som har omfattet de Udgifter, der er afholdte til Justits-, Politi-, Medicinal- og Vejvæsenet paa Bornholm. Men dette amtskommunale Fællesskab har efter min Mening tillige en reel Betydning. Det har haft det i Fortiden, og særlig under denne Krig har det vist sig, at der har været en Række Opgaver, der bedst lod sig løse amtskommunalt. De kunde naturligvis ogsaa have været løste paa den Maade, at hver Kommune havde ordnet sig paa sit Omraade efter sin Kommunalbestyrelses Skøn, men det har utvivlsomt været et Held, at en Række af disse Opgaver har kunnet løses af alle Kommunerne under eet, af det fælles Styre, Bornholms Amt og Amsraad, som samlet Myndighed. Saadanne Fællesopgaver kan ogsaa frembyde sig i Fremtiden. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at det amtskommunale Fællesskab bevares, og da der nu foreligger en enig Indstilling, et Kompromis, som alle Partier har tiltraadt — for manges Vedkommende uden Begejstring, det vil jeg indrømme —, mener jeg, det er rigtigt, at Lovforslaget gennemføres, saa at der bliver Lovhjemmel for, at denne Overenskomst føres ud i Livet.

Det kan ikke nægtes, at Landkommunerne paa Bornholm i de senere Aar er blevet forurettet, idet de har ydet for meget til den fælles Amtsrepartitionsfond. Det er i Bilagene opgjort, at for Aaret 1914—15 har det Beløb, som er betalt for meget, andraget 21,640 Kr. eller maaske, hvis man regner det strengest ud, 24,254 Kr. I Virkeligheden fraviger man nu — det vil jeg gøre opmærksom paa — ikke Grundlaget for Fordelingen. Den Gang Fordelingsgrundlaget $\frac{1}{3}$ — $\frac{2}{3}$ blev fastsat, blev disse Brøker netop valgt af Hensyn til, at Fordelingen af Folketallet mellem By og Land var $\frac{1}{3}$ mod $\frac{2}{3}$, men Fastsettelsen af disse Brøker viste sig at være mindre hensigtsmæssig, idet der foregik en Forskydning, da Bybefolkningen steg i højere Grad end Landbefolkningen. Derfor passer disse Brøker ikke længere. Men den Tanke, at Folketallet skulde være Grundlaget, laa til Grund for Bestemmelsen i Loven af 20. Januar 1857, og det er altsaa blot den, vi moderniserer ved nu at slaa fast, at Folketallet udregnes og lægges til Grund for Fordelingen af Udgifterne, naar disse skal paalignes. Det har været en besværlig Ting at bringe det Forlig i Stand, hvis Resultat er indsendt til